

Arrest

nr. 308 032 van 10 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 februari 2024 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Shiraz en bezit de Iraanse nationaliteit. Op 16 februari 2021 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in op basis van problemen die u ondervond met de Iraanse autoriteiten ten gevolge van uw geloofsafvalligheid. U bent geen praktiserende moslim meer en heeft afstand genomen van enige religie, maar u blijft wel in een god geloven en spreekt geen kwaad over de islam. Op 20 juni 2022 nam het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er aan de door u aangehaalde problemen omwille van uw geloofsafval geen geloof kon worden gehecht, en hierdoor ook wel een ernstig voorbehoud gemaakt moest worden bij uw voorgehouden geloofsopvattingen. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die op 13 januari 2023 de

beslissing van het CGVS bevestigde. U diende hiertegen geen cassatieberoep in. Op 29 november 2023 diende u, zonder België te hebben verlaten, een eerste volgend verzoek in. Hierbij herhaalt u problemen te hebben met de Iraanse autoriteiten omwille van uw geloofsafval en hierom gevisieerd te worden in Iran door de autoriteiten. Voorts stelt u deelgenomen te hebben aan verschillende betogingen tegen het Iraanse regime, wat uw persoonlijke situatie in Iran nog meer gevaar oplevert.

Bij een eventuele terugkeer naar Iran vreest u dat u veroordeeld zal worden tot 25 jaar gevangenisstraf en dat er dan niemand voor uw zoon zal kunnen zorgen.

Ter ondersteuning van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van een juridisch document d.d. 21 augustus 2016 dat de borgsom voor uw voorwaardelijke vrijlating vastlegt op 50 miljard toman; en twee aanbevelingsbrieven opgesteld door uw Belgische werkgever.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet moet vooreerst worden opgemerkt dat het CGVS naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen, noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw tweede verzoek niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming deels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek heeft uiteengezet, met name uw vrees dat u bij terugkeer nog steeds vervolgd zal worden door de Iraanse autoriteiten wegens uw geloofsafval (verklaring volgend verzoek, vragen 17 en 20).

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met de Iraanse autoriteiten omwille van uw geloofsafval, waardoor er eveneens geen geloof kon worden gehecht aan uw hiermee gepaard gaande vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer. Deze beslissing en beoordeling werden door de RVV bevestigd in zijn arrest van 13 januari 2023 (arrest nr. 283.152). U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter naar dezelfde verklaringen verwijst en een kopie van een borgstelling neerlegt, wijzigt aan de eerdere appreciatie evenwel niets. Het betreft hier immers slechts een kopie, waaraan weinig objectieve waarde gehecht kan worden daar kopies gemakkelijk gemanipuleerd kunnen worden. Bovendien beogen documenten enkel om een geloofwaardig relaas te ondersteunen, wat hier niet het geval is. Tevebs blijkt uit uw dossier bij de DVZ dat u reeds een jaar over dit document beschikte (overzicht neergelegde documenten d.d. 5 december 2023) en had u dit aldus kunnen neerleggen tijdens de procedure bij de RVV. Ook kan niet ingezien worden waarom u zelfs na afloop van de procedure bij de RVV nog tien maanden zou wachten vooraleer dit stuk aan te brengen. Dit document kan bijgevolg niet als nieuw element worden beschouwd dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Daarnaast werpt u in uw huidig verzoek eveneens op dat u in België deelneemt aan betogingen tegen het Iraans regime en dat u er slogans roept (verklaring volgend verzoek, vraag 18). Wat betreft uw deelname aan betogingen in België dient erop gewezen te worden dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de gegronde vrees of het reële risico op respectievelijk vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar het land van oorsprong van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke, dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een nood aan internationale bescherming. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade indien de overheden in het land van herkomst er niet

van op de hoogte zijn of indien het opportunistisch karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is, met inbegrip van de nationale overheden. Wat u betreft, zijn er elementen die ernstige twijfels doen rijzen aangaande het door u geschetste profiel van politiek dissident.

Ten eerste legt u geen enkel begin van bewijs neer dat u deelnam aan enige activiteit gericht tegen het Iraans regime. Tijdens deze betogingen riep u naar eigen zeggen enkel slogans. Bovendien droeg u altijd een pet om niet herkend te worden, was u steeds voorzichtig en deelt u uw foto's hiervan niet (verklaring volgend verzoek, vraag 18). Hieruit kan dan ook niet opgemaakt worden dat de Iraanse autoriteiten van uw aanwezigheid op de hoogte zouden zijn, laat staan dat ze u dermate als lid van de oppositie zouden beschouwen dat ze uw omwille van een verondersteld ernstig politiek engagement zouden viseren bij een eventuele terugkeer. Ook u gaat er zelf van uit dat de Iraanse autoriteiten niet van uw activiteiten op de hoogte zijn (verklaring volgend verzoek, vraag 18).

Het geheel van voorgaande noopt er toe te besluiten dat uw zelfverklaarde politieke activiteiten niet als nieuw element dat uw kans op een beschermingsstatus aanzienlijk vergroot, weerhouden kunnen worden.

Gelet op het geheel van bovenstaande dient er besloten te worden dat u geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De door u neergelegde aanbevelingsbrieven van uw huidig werk zijn niet relevant bij de beoordeling van uw vrees ten aanzien van Iran. De vaststelling van de borgsom kwam hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde en tevens laatste middel roept verzoekende partij wederom de schending in van artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat er zich thans geen bijkomende elementen aandienen noch

door verzoekende partij worden aangereikt die een ander licht werpen op de eerdere beoordeling in het kader van haar vorige verzoek waar vastgesteld werd dat in hoofde van verzoekende partij geen procedurele noden aanwezig waren die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen zouden rechtvaardigen, en dat aldus de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort blijft gelden en redelijkerwijze aangenomen kan worden dat de rechten van verzoekende partij werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2024 waarbij haar volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 16 februari 2021 door verwerende partij bij beslissing van 13 juni 2022 ongeloofwaardig werd bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Meer bepaald werd geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan de door haar aangehaalde problemen omwille van haar geloofsafval en dat hierdoor ook een ernstig voorbehoud gemaakt moest worden bij haar voorgehouden geloofsopvattingen. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 283 152 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 januari 2023, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er verzoekende partij geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorige verzoek.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij opmerkt dat zij niet werd gehoord op het Commissariaat-generaal, wijst de Raad er evenwel op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd aan verzoekende partij verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht is om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen (administratief dossier, stuk 4, map DVZ, verklaring volgend verzoek). Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt verder dat verzoekende partij in de gelegenheid gesteld werd nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Zo werd haar onder meer uitgebreid de kans gegeven om de redenen van haar tweede verzoek om internationale bescherming te verduidelijken (verklaring volgend verzoek, vraag 17 e.v.). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

Daar waar verzoekende partij nog stelt dat zij tijdens een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal een verklaring had kunnen bieden voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, bemerkt de Raad dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal gedane vaststellingen, doch, zo blijkt uit wat volgt, *in casu* niet overtuigt.

2.2.7. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar onderhavig verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorige verzoek, *i.e.* haar problemen met de Iraanse autoriteiten omwille van haar geloofsafval. Voorts duidt zij op haar deelname aan verschillende betogingen in België tegen het Iraanse regime (verklaring volgend verzoek, vragen 17, 18 en 20).

2.2.8. In het kader van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dient de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een volgend verzoek niet te onderwerpen aan een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wel dient hij na te gaan of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient dan ook hierop toegespitst te worden. De zorgvuldigheidsplicht legt in hoofde van de verwerende partij op om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding om zodoende met voldoende kennis van feiten te kunnen oordelen of het aangebracht element een nieuw element is dat in aanmerking komt voor een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.9. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Waar verzoekende partij opnieuw verwijst naar de reeds bij haar eerste verzoek aangehaalde problemen met de Iraanse autoriteiten omwille van haar geloofsafval en in het kader van haar huidige verzoek hieromtrent een kopie van een borgstelling neerlegt, motiveert verwerende partij vooreerst op goede gronden als volgt: *“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming deels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek heeft uiteengezet, met name uw vrees dat u bij terugkeer nog steeds vervolgd zal worden door de Iraanse autoriteiten wegens uw geloofsafval (verklaring volgend verzoek, vragen 17 en 20).*

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met de Iraanse autoriteiten omwille van uw geloofsafval, waardoor er eveneens geen geloof kon worden gehecht aan uw hiermee gepaard gaande vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer. Deze beslissing en beoordeling werden door de RVV bevestigd in zijn arrest van 13 januari 2023 (arrest nr. 283.152). U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter naar dezelfde verklaringen verwijst en een kopie van een borgstelling neerlegt, wijzigt aan de eerdere appreciatie evenwel niets. Het betreft hier immers slechts een kopie, waaraan weinig objectieve waarde gehecht kan worden daar kopies gemakkelijk gemanipuleerd kunnen worden. Bovendien beogen documenten enkel om een geloofwaardig relaas te ondersteunen, wat hier niet het geval is. Teveels blijkt uit uw dossier bij de DVZ dat u reeds een jaar over dit document beschikte (overzicht neergelegde documenten d.d. 5 december 2023) en had u dit aldus kunnen neerleggen tijdens de procedure bij de RVV. Ook kan niet ingezien worden waarom u zelfs na afloop van de procedure bij de RVV nog tien maanden zou wachten vooraleer dit stuk aan te brengen. Dit document kan bijgevolg niet als nieuw element worden beschouwd dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.”

In haar verzoekschrift tracht verzoekende partij het gegeven dat zij dit document niet eerder heeft neergelegd te vergelijken met de uitleg dat zij niet op de hoogte was van de zitting op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het feit dat reeds een arrest werd geveld omtrent haar eerste verzoek en dat zij hiervan pas op de hoogte kwam toen zij zich op advies van haar huidige raadsman informeerde bij de Raad omtrent de stand van zaken in haar dossier, doch de Raad merkt op dat aan deze beweerde gang van zaken niet het minste geloof kan worden gehecht nu uit 's Raads arrest nr. 283 152 van 13 januari 2023 blijkt dat verzoekende partij wel degelijk persoonlijk aanwezig was op de zitting van 7 oktober 2022. Bovendien is het hoe dan ook niet aannemelijk dat verzoekende partij een dermate passieve houding zou aannemen en

mag van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij de asielpcedure diligent zou opvolgen. In alle redelijkheid kan worden verwacht dat wanneer verzoekende partij dit nieuw document ontvangt inzake haar asielrelaas, zij onmiddellijk stappen zou ondernemen om dit stuk over te maken aan de asielinstanties. Uit het gegeven dat zij dit stuk pas neerlegt een jaar nadat zij het zou hebben ontvangen en tien maanden na de afloop van de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, blijkt evenwel het tegendeel.

Wat betreft daarnaast haar verklaring in België deel te nemen aan betogingen tegen het Iraanse regime en dat zij er slogans roept, worden voorts volgende pertinente vaststellingen gedaan in de bestreden beslissing: *“Daarnaast werpt u in uw huidig verzoek eveneens op dat u in België deelneemt aan betogingen tegen het Iraans regime en dat u er slogans roept (verklaring volgend verzoek, vraag 18). Wat betreft uw deelname aan betogingen in België dient erop gewezen te worden dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de gegronde vrees of het reële risico op respectievelijk vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar het land van oorsprong van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke, dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een nood aan internationale bescherming. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistisch karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is, met inbegrip van de nationale overheden. Wat u betreft, zijn er elementen die ernstige twijfels doen rijzen aangaande het door u geschetste profiel van politiek dissident.*

Ten eerste legt u geen enkel begin van bewijs neer dat u deelnam aan enige activiteit gericht tegen het Iraans regime. Tijdens deze betogingen riep u naar eigen zeggen enkel slogans. Bovendien droeg u altijd een pet om niet herkend te worden, was u steeds voorzichtig en deelt u uw foto's hiervan niet (verklaring volgend verzoek, vraag 18). Hieruit kan dan ook niet opgemaakt worden dat de Iraanse autoriteiten van uw aanwezigheid op de hoogte zouden zijn, laat staan dat ze u dermate als lid van de oppositie zouden beschouwen dat ze uw omwille van een verondersteld ernstig politiek engagement zouden viseren bij een eventuele terugkeer. Ook u gaat er zelf van uit dat de Iraanse autoriteiten niet van uw activiteiten op de hoogte zijn (verklaring volgend verzoek, vraag 18).

Het geheel van voorgaande noopt er toe te besluiten dat uw zelfverklaarde politieke activiteiten niet als nieuw element dat uw kans op een beschermingsstatus aanzienlijk vergroot, weerhouden kunnen worden.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij tot op heden niet het minste begin van bewijs van haar beweerde deelname aan betogingen in België bijbrengt, laat staan dat zij zou aantonen dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn en haar bovendien omwille hiervan zouden viseren bij terugkeer naar Iran. Deze blote bewering kan dan ook geenszins beschouwd worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat het Iraanse regime de activiteiten van Iraniërs in het buitenland nauwkeurig opvolgen, dient vooreerst te worden herhaald dat *in casu* verzoekende partij evenwel haar beweerde deelname aan betogingen in België niet aantoont, laat staan dat de Iraanse autoriteiten ervan op de hoogte zouden zijn. Verder merkt de Raad op dat uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier, met name de “COI Focus” betreffende “Iran. Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten” van 10 mei 2023 (zie administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie), blijkt dat naar het thuisland terugkerende Iraniërs doorgaans geen problemen ondervinden, dat illegaal vertrek hooguit resulteert in een boete of een voorwaardelijke gevangenisstraf, dat geen berichtgeving wordt gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming uit Europa die na terugkeer problemen ondervonden hebben met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts evenmin melding maken van grote problemen desbetreffend en dat het eerder personen zijn met een verhoogd risicoprofiel die in de belangstelling staan van voormelde autoriteiten. Voorts komt uit voormelde COI-Focus van 10 mei 2023 naar voor dat niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is en voorts de internetsurveillance sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid is opgevoerd, de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbepert is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens de geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. Overigens betreft het de invloed die een persoon heeft die bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime, waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk wordt geacht, en is de hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt (p. 21). Wat betreft de deelname aan protesten in het buitenland, blijkt eveneens dat de Iraanse autoriteiten vooral hun aandacht richten op personen met een bepaald profiel (p. 36). Uit de voorliggende informatie komt dan ook duidelijk naar voren dat het personen zijn

met een welbepaald profiel en een zekere invloed die bij een terugkeer naar Iran een groter risico lopen op problemen. Dat ook personen met een laag politiek profiel, die niet eerder onder de aandacht van de Iraanse autoriteiten zijn gekomen, ernstige problemen riskeren bij een terugkeer naar Iran, kan uit deze informatie niet worden afgeleid. Door verzoekende partij wordt geen andersluidende informatie bijgebracht waaruit kan blijken dat deze informatie niet (langer) correct is.

Inzake de in het verzoekschrift aangehaalde algemene informatie omtrent de protesten in Iran tegen het regime in het najaar van 2022 alsook de mensenrechtensituatie aldaar, duidt de Raad erop dat dergelijke informatie van algemene aard evenmin beschouwd kan worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Dergelijke informatie van louter algemene aard volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zulks dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij in gebreke blijft.

Ten slotte is de verwijzing in het verzoekschrift naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin dienstig. De geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen bindende precedentswaarde. Dit arrest betreft derhalve evenmin een nieuw element dat de kans aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

2.2.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier. Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoekende partij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi (administratief dossier, stuk 4, map DVZ, verklaring volgend verzoek). De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT